

til at gælde om al fast Ejendom, som er indført af Hustruen, selv om Adkomstdokumenterne ikke lyde paa hendes Navn, bør dette næppe bifaldes. Ti naar Tredjemand ved Undersøgelse af Ejendommens Folio ikke kan se, at den er indført i Boet af Hustruen, og der heller ikke ellers er tinglæst noget, der indskrænker Mandens Raadighed over Ejendommen, maa han være berettiget til at gaa ud fra, at Manden har den sædvanlige Raadighed over en til Fællesboet hørende fast Ejendom. Ej heller synes der at være Grund til at gaa saa vidt i at indskrænke Mandens Raadighed over de af Hustruen i Fællesboet indførte faste Ejendomme, at han ogsaa er afstaaen fra uden hendes Samtykke at bortleje, bortforpakte eller bortfæste disse paa sædvanlige Vilkaar og sædvanlig Tid, men man bør sikkert blive staaende ved, at han kun behøver Hustruens Samtykke til at afhænde og pantsætte samt til at overdrage Brugsrettigheder over Ejendommene, som enten ere af længere Varighed end sædvanligt eller ere paalagte paa Vilkaar, som ere mere bindende eller bebyrdende end en sædvanlig Udnyttelse af Ejendommen ved at give andre den i Brug medfører. Derimod synes der os under Nutidens Forhold ikke at være nogen Grund til med den norske Lovs § 14 at indskrænke Bestemmelsen til fast Ejendom paa Landet, men den bør sikkert gælde ogsaa om fast Ejendom i Byerne uden Hensyn til, hvad Ejendommen bruges til.

En i praktisk Henseende vigtig Indskrænkning i Mandens Raadighed over det af Hustruen i Fællesboet indbragte, som ikke er optaget i den norske Lov, er det, naar vi foreslaa, at han ogsaa skal have Hustruens Samtykke til at raade over Gældsbreve og andre Værdipapirer, som ere indførte i Fællesboet lydende paa hendes Navn. Tredjemand vil da kunne se dette af Papiret og han vil altsaa kunne tage sig i Agt, og for Hustruens Vedkommende vil denne Bestemmelse være en ret væsentlig Betyrrelse, da den af hende i Fællesboet indbragte Formue i Nutiden meget ofte vil have Stikelse af Gældsbreve eller andre Værdipapirer. Det følger af sig selv, at naar Manden ikke uden hendes Samtykke kan afhænde, pantsætte eller kvittere for nævnte Gældsbreve eller andre Værdipapirer, er han heller ikke berettiget til uden hendes Samtykke at udslette Paa-tegningen af hendes Navn for at lade dem lyde paa sit eget Navn eller paa Hænderhaveren, hvor dette ellers kan lade sig gøre.

Det maa anses for nødvendigt i Tredjemands Interesse, at der sættes en Tidsgrense for Hustruens Ret til at angribe Gjældigheden af Retshandler af heromtalt Art,

og det er derfor foreslaaet, at Rettsforfølgning i den Anledning maa begyndes inden et Aar efter Tinglæsningsen, hvis Retshandler til sin Gjældighed udtrækker en saadan, og ellers inden et Aar efter Afslutningen. Lader hun denne Frist udløbe, bør Tredjemand være berettiget til at antage, at hun ikke vil angribe det stedfundne, selv om hun oprindeligt ikke har været enig deri.

En anden Begrænsning i Mandens Raadighed over Fællesboet, som ikke vil komme i Strid med den Raadighed, han maa have for at kunne udøve sin økonomiske Virksomhed til fælles bedste, angaar Gaver af Fællesboet. Det kan ganske vist ikke siges, at det i denne Henseende er nødvendigt, at han kan frit raade over Fællesboet, men det er naturligt, at han ikke uden Hustruens Samtykke kan bortgive hele Boet eller væsentlige Dele af det, medens det dog paa den anden Side vil være at gaa for vidt at kræve Hustruens Samtykke til enhver nok saa ringe Bortgivelse, en Regel, der vil være saa meget mere ubillig, som Fællesboet i mange Tilfælde væsentlig kun bestaar af, hvad Manden har fortjent. At sætte en bestemt Grænse her, hvad enten man vilde vælge et blot og bart Kvantum eller man vilde vælge en Kvotapart af Fællesboet, er imidlertid meget vanskeligt. Et bestemt Kvantum, f. Eks. 1,000 Kroner eller deslige, vil være urimeligt for lidt i rige Boer, og for meget i fattige eller tarvelige. At fastsætte en Kvotapart, er forbunden med andre Vanskeligheder, hvad den norske Lovs Eksempel viser, og hvorom nærmere kan ses hos S. Scheel anf. Str. S. 44 fg. Vi tro dog, at Vanskelighederne kunne undgaaes ved at give en Regel som den foreslaaede, nemlig at Manden ikke ved Gave uden Hustruens Samtykke maa raade over mere end 5 pCt. af, hvad Fællesboets Netto-Formue udgjorde ved Udgangen af det sidst forløbne Aar. At der maa blive noget vilkaarligt deri, hvorledes end Grænsen bestemmes, er uundgaaeligt, og vi skulle derfor gerne indrømme, at mange andre begrænsende Bestemmelser kunne tænkes. Da det er klart, at Tredjemand, som modtager Gaven, er ude af Stand til at bedømme, om denne Grænse i det givne Tilfælde er overskredet, gaar det ikke an at give Hustruen en Ret til at angribe den stedfundne Retshandels Gjældighed, men man maa indskrænke hendes Ret til et Krav paa Erstatning hos Manden, enten i hans Særeje eller hans Andel i Fællesboet, naar dette findes. Ogsaa i Henseende til dette Krav bør der sættes passende Tidssfrister, inden hvilke det skal gøres gældende mod Manden eller hans Arvinger,